

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem X,
zastoupený advokátkou Mgr. Miluší Pospíšilovou,
sídlem Paprsková 1340/10, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. MSP-691/2016-OSV-OSV/4,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v P. dne 1. 1. 2017 doplněnou podáním ze dne 7. 2. 2017, přikázanou k projednání zdejšímu soudu usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2017, č. j. Nad 62/2017-36, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského soudu v P. ze dne 29. 6. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

sp. zn. Si 1731/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím Městský soud v P. podle § 8a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) částečně odmítl žádost žalobce ze dne 4. 12. 2015 o poskytnutí informace o obsahu celého výroku Městského soudu v P. vyhlášeného 27. 11. 2015 v trestní věci pod sp. zn. X.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce namítá, že nebyl dán důvod pro částečné odepření informací v rozsahu příjmení fyzických osob, názvů (adres) věznic a místa splatnosti směnky, jelikož nejde o osobní údaje. Uvádí, že požádal o informaci o obsahu celého výroku rozsudku Městského soudu v P. vyhlášeného dne 27. 11. 2015 ve věci sp. zn. X proti obžalovaným Ing. R. K., M. P., A. Z., I. H., T. P., J. K., J. S., R. N., J. R., A. K. a I. S. s uvedením jmen a příjmení (bez dalších osobních údajů) všech obžalovaných. Městský soud v P. v poskytnutém výroku rozhodnutí anonymizoval příjmení, data a místa narození, bydliště a adresy věznic u obžalovaných, příjmení třetích osob (svědků, poškozených nebo zástupců právnických osob) a místo splatnosti směnky. Žalobce namítá, že samotné jméno a příjmení fyzické osoby nejsou osobními údaji, které by umožňovaly subjekt přímo či nepřímo identifikovat či kontaktovat. K tomu odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, č. 1944/2009 Sb. NSS. Poukazuje na skutečnost, že soudní řízení je až na zákonem stanovené výjimky ústní a veřejné a rozsudek se vyhláší vždy veřejně. Jména účastníků bez anonymizace jsou uveřejňována též na seznamu jednání vyvěšeném na dveřích jednací síně a přehledu jednání dostupném dálkovým přístupem. Dále žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, č. j. 29 A 48/2013-68. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, žalobce považuje za nepřiléhavý s ohledem na odlišné skutkové a právní okolnosti. Žalobce cituje názory týkající se anonymizace rozhodnutí vyslovené v odborné literatuře a poukazuje zejména na judikaturu Krajského soudu v Praze, v níž byla povinnost žalovaného poskytnout rozsudky včetně uvedení jmen a příjmení opakovaně vyslovena (rozsudky ze dne 30. 3. 2009, č. j. 44 Ca 115/2008-79, ze dne 2. 10. 2008, č. j. 44 Ca 60/2008-43, ze dne 5. 12. 2008, č. j. 44 Ca 47/2008-76, ze dne 11. 5. 2008, č. j. 44 Ca 89/2008-52, ze dne 16. 6. 2009, č. j. 44 Ca 153/2008-94, ze dne 25. 6. 2009, č. j. 44 Ca 101/2008-43, ze dne 22. 9. 2009, č. j. 44 Ca 43/2009-101, ze dne 27. 5. 2010, č. j. 44 Ca 48/2009-102, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 44 Ca 113/2009-95, č. j. 44 Ca 121/2009-88 a č. j. 44 Ca 141/2009-86, ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2010-65 a 44 A 84/2010-124). Vytýká žalovanému, že tuto judikaturu nerespektuje. Žalobce namítá, že instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádí některá ustanovení informačního zákona (dále jen „instrukce“), na niž žalovaný odkazuje v napadeném rozhodnutí, je pouze interním předpisem, který nemá přednost před zákonem. Dle žalobce je instrukce v rozporu se zákonem. Žalobce se domnívá, že Ministerstvo spravedlnosti nebylo k jejímu vydání oprávněno. Dle žalobce žalovaný a Městský soud v P. porušili § 8a a § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím a § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Žalobce zdůrazňuje, že právo na informace je základním právem zaručeným čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odepřít poskytnutí informace je možné pouze v případě, je-li tak stanoveno

zákonem a jde-li o opatření nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti. V části, v níž bylo odmítnuto poskytnutí údajů, proti jejichž anonymizaci žalobce brojí, dle žalobce nebyly tyto podmínky splněny. Žalobce poukazuje na to, že o předmětné věci informovaly též sdělovací prostředky. Žalobce se domnívá, že nadměrná anonymizace zpochybňuje autentičnost soudních rozhodnutí a ztěžuje jejich praktickou použitelnost i vyhledávání.

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s argumentací uplatněnou ve správním řízení, s níž se vypořádal. Poukazuje na definici osobního údaje v § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Zdůrazňuje, že ačkoli Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, konstatoval, že jméno a příjmení fyzické osoby v kombinaci s číslem občanského průkazu není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, sám při vyřizování žádostí o poskytnutí rozhodnutí odkazuje na anonymizovaná rozhodnutí zveřejněná na webových stránkách. Situace posuzovaná Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném rozsudku byla dle žalovaného odlišná oproti poskytování informací ze soudních rozhodnutí, neboť z odůvodnění lze zjistit podstatně více informací, na jejichž základě lze fyzické osoby ztotožnit. S ohledem na odlišné skutkové okolnosti jednotlivých případů tedy nelze závěry tohoto rozsudku aplikovat bez dalšího. Při poskytování informací o rozhodovací činnosti soudů může docházet k omezení práva na informace. Anonymizace je na místě v případě údajů, které jsou způsobilé napomoci identifikovat subjekt údajů. Ze zákona o svobodném přístupu k informacím nelyne, že by právo na informace automaticky zahrnovalo právo na poskytnutí údajů identifikujících účastníky, svědky či poškozené, ale je třeba zvažovat legitimní zájem na tom, aby se takové údaje staly součástí veřejné diskuse. O takový případ může jít tam, kde v soudním řízení vystupují osoby veřejně činné v souvislosti se svou veřejnou činností, respektive je-li informace o jejich účasti v daném řízení relevantní pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby vykonávající veřejnou funkci nebo o ni usilující. K tomu odkazuje žalovaný na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 27. 6. 2012, č. j. 45 A 4/2012-76. V případě fyzických osob vystupujících v trestním řízení je třeba odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Veřejné vyhlášení rozsudku je kvalitativně odlišné od dalšího veřejného šíření informací v něm obsažených. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166. Dle žalovaného není rozhodné, že o jménech a příjmeních již informovaly sdělovací prostředky. Odkazuje také na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. II. ÚS 516/02 (patrně míněno usnesení sp. zn. III. ÚS 156/02), podle něhož právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, je legitimním cílem veřejné diskuse veřejná kontrolovatelnost konání spravedlnosti. Žalovaný neshledává naplnění tohoto cíle v poskytnutí údajů poškozeného nebo svědků, kteří nejsou osobami veřejně činnými. Uvádí, že instrukce je interním aktem, jehož cílem je zajistit jednotný postup při vyřizování žádostí o informace v oblasti justice. Instrukce dle žalovaného neupravuje práva a povinnosti odlišně od právních předpisů. Částečné odmítnutí žádosti o informace nebylo opřeno o ustanovení instrukce, ale § 8a ve spojení s § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím.
4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval své žalobní námitky. Trvá na tom, že příjmení fyzických osob, názvy (adresy) věznic a místo splatnosti směnky nejsou osobními

údaji, a nebyl tedy důvod pro jejich anonymizaci, a to tím spíše, že jde o soudní řízení trestní, o kterém již detailně informovaly hromadné sdělovací prostředky.

5. Při jednání soudu setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Žalobce požádal dne 4. 12. 2015 Městský soud v P. o poskytnutí informace o obsahu výroku rozsudku vyhlášeného 27. 11. 2015 v trestní věci sp. zn. X s uvedením jmen a příjmení obžalovaných.
8. Městský soud v P. dne 14. 12. 2015 žádost odmítl dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2016 toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil Městskému soudu v P. k novému projednání.
9. Městský soud v P. poté sdělením ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. X, poskytl žalobci částečně anonymizovaný výrok rozsudku (protokol o hlavním líčení, ve kterém je uveden vyhlášený výrok rozsudku), v němž byla anonymizována příjmení obžalovaných, data a místa jejich narození, místa trvalého pobytu a označení věznice, některá příjmení třetích osob, údaje o jejich bydlišti a místa splatnosti směnky.
10. Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. X, Městský soud v P. žádost žalobce o poskytnutí informace částečně odmítl podle § 8a a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, „*pokud jde o poskytnutí textu rozhodnutí v části uvádějící informace o osobních údajích, konkrétně pak příjmení, data a místa narození a bydliště obžalovaných, příjmení zástupců zahraničních obchodních společností, příjmení třetích osob a místo splatnosti směnky.*“ Rozhodnutí odůvodnil tím, že zveřejnění těchto informací je v rozporu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Konstatoval, že při provedení anonymizace postupoval podle § 6 odst. 5 a 6 instrukce, kterou je povinen dodržovat. Uvedl, že místo plnění směnky bylo anonymizováno, neboť by mohlo vést k identifikaci konkrétní osoby.
11. Prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce odvoláním ze dne 29. 7. 2016 doplněným podáním ze dne 4. 8. 2016. Namítal, že anonymizace příjmení fyzických osob, názvu věznice a místa splatnosti směnky nebyla důvodná, neboť nejde o osobní údaje. Argumentoval obdobně jako v žalobě.
12. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Městského soudu v P. potvrdil. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 12. 2016.
13. Součástí správního spisu je též neanonymizovaný rozsudek ve věci sp. zn. X ze dne 27. 11. 2015 a protokol o hlavním líčení ze dne 27. 11. 2015.

Posouzení žalobních bodů

14. Předmětem přezkumu je v daném případě zákonnost neposkytnutí části žalobcem požadovaných informací. Podstatou sporu je otázka, zda jsou údaje, jejichž poskytnutí

bylo odmítnuto, osobními údaji, a zda na ně tedy dopadá výluka dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a v jakém rozsahu.

15. Mezi účastníky není sporu o tom, že Městský soud v P. je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, který disponuje požadovanou informací, která se týká jeho působnosti.
16. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
17. Podle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.
18. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
19. Podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů je citlivým údajem osobní údaj vypovídající o odsouzení za trestný čin.
20. Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Zpracováním údajů se rozumí i jejich zpřístupňování [§ 4 písm. e) cit. zákona].
21. Výše uvedená zákonná úprava má své ústavní zakotvení v Listině základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kdy na jedné straně je zde právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny) a na druhé straně právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny). Žádné z těchto základních práv není neomezitelné. Obdobně jsou tato práva vymezena i v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
22. Právo na informace je nutné omezit mimo jiné tam, kde by poskytnutí požadované informace zasáhlo do práva na soukromí ve smyslu čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy, respektive ochrany osobních údajů ve smyslu čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv EU. Ze smyslu čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy plyne, že chráněným údajem je údaj, který se vztahuje ke konkrétní identifikované osobě. Tomu odpovídá právní úprava v zákoně o ochraně osobních údajů, který transponoval směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice 95/46/ES“), účinnou do 24. 5. 2018 (čl. 94 nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES). Zásadně je proto zakázáno poskytnutí takových údajů, které vedou samostatně či ve svém souhrnu k identifikaci této osoby, ať již okamžité nebo na základě

legálních a relativně nenáročných kroků adresáta informace [srov. bod 26 odůvodnění a čl. 2 písm. a) směrnice 95/46/ES].

23. Údaj je osobním údajem, má-li vypovídací hodnotu o osobě, respektive osobnosti subjektu údajů, je-li osoba na základě souhrnu poskytovaných údajů určitelná [§ 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů]. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (viz rozsudky ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, či ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133). Samotné jméno a příjmení nelze obecně považovat za osobní údaj, protože zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, či rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30). Otázka, zda fyzická osoba, již se informace týká, je nebo není identifikovatelná, závisí vždy na okolnostech daného případu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156, nebo ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Soud souhlasí s žalovaným, že nelze paušalizovat závěry rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, a bez dalšího je použit na jakékoli jiné situace (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Je třeba vždy v konkrétním případě posoudit, zda na základě určitého údaje, respektive souhrnu údajů a jejich kontextu lze konkrétní osobu identifikovat. V rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„jméno a příjmení poškozeného a svědků v kopii trestního rozsudku jsou s ohledem na jejich spojení s dalšími údaji uváděnými v odůvodnění rozsudku, které blíže charakterizují identitu těchto osob, osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Anonymizace osobních údajů poškozeného a svědků ve zveřejněném textu trestního rozsudku má proto oporu v ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí kopie trestního rozsudku podle tohoto zákona včetně jmen a příjmení fyzických osob.“* Údaje vypovídající o odsouzení osoby pro trestný čin mají dokonce charakter citlivých údajů, jejichž ochrana je oproti osobním údajům zesílena. Takovým údajem je nejen samotná informace, že určitá osoba byla odsouzena pro trestný čin, nýbrž též informace o skutkových okolnostech a právním posouzení skutku, stejně jako informace o trestu (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30).
24. V projednávané věci žalovaný vyhodnotil, že příjmení fyzických osob v kontextu s ostatními informacemi ve výroku, který čítá téměř 25 stran, představují osobní údaj, neboť výrok detailně popisuje okolnosti spáchání trestných činů jednotlivými obžalovanými. Současně upozornil, že osobní údaj vypovídající o odsouzení za trestný čin je citlivým údajem dle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, přičemž z obsahu spisu neplyne, že by byl naplněn některý z důvodů pro jejich zpracování dle § 9 zákona o ochraně osobních údajů. V případě ponechání příjmení obžalovaných by pak bylo nezbytné znečitelnit obsah výroku, který by poskytoval vodítko k jejich identifikaci. Zvolený způsob anonymizace dle žalovaného odpovídá smyslu práva na informace z hlediska veřejné kontroly nad rozhodováním soudu. Žalovaný neshledal, že by poskytnutí informace o trestním odsouzení konkrétních osob, které nejsou osobami veřejně činnými, bylo nezbytné k naplnění cíle práva na informace – kontrolovatelnosti konání spravedlnosti. Anonymizaci místa splatnosti směnky odůvodnil Městský soud v P.

v prvostupňovém rozhodnutí tím, že by mohlo vést k identifikaci konkrétní fyzické osoby.

25. Pokud žalobce v žalobě namítá, že samotné jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem, který by mohl vést k identifikaci konkrétní osoby, nemůže být tato námitka v projednávané věci důvodná, neboť argumentace žalobce se míjí s důvody napadeného rozhodnutí. Žalovaný nezaložil svůj závěr na tom, že příjmení fyzické osoby představuje osobní údaj samo o sobě, ale ve spojení s podrobným popisem skutku ve značně rozsáhlém výroku trestního rozsudku, který byl žalobci v anonymizované podobě poskytnut. Tento závěr je v souladu se závěry judikatury, z níž vyplývá, že je třeba, a to i v případě jména a příjmení, zvažovat, zda by osoba byla určitelná na základě souhrnu poskytovaných údajů. Ačkoli se shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, týkal anonymizace celého trestního rozsudku, vzhledem k rozsáhlosti požadovaného výroku, detailnímu popisu skutků a komplexnosti celého „příběhu“, do něhož bylo zapojeno jedenáct obžalovaných a řada dalších fyzických a právnických osob, lze jeho závěry aplikovat i v tomto případě. V uvedeném rozsudku přitom Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„anonymizace jména a příjmení fyzických osob, vystupujících v trestním řízení jako účastníci a svědci, by měla být při zveřejňování soudních rozhodnutí spíše pravidlem, u kterého však existují i určité výjimky (např. jak to bylo v daném případě u osob, které v trestním řízení figurovali jako policisté).“* Ostatně již v rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, na který žalobce poukazuje, zdejší soud vysvětlil, že je třeba vždy přihlédnout ke konkrétnosti skutkového popisu v požadovaném rozsudku, neboť právě informace o skutkových okolnostech případu mohou spolu se jménem a příjmením poškozeného či svědka umožnit jeho relativně snadnou identifikaci.
26. Ačkoli odůvodnění napadeného rozhodnutí je dosti obecné, a z tohoto důvodu na samé hranici přezkoumatelnosti, nelze přehlédnout, že i argumentace žalobce v odvolání, na niž žalovaný reagoval, byla vedena ve velmi obecné rovině. Základní úvaha žalovaného, kterou byl veden, je přitom v napadeném rozhodnutí obsažena. Žalovaný též správně poukázal na to, že podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů je údaj o trestním odsouzení citlivým údajem, k čemuž je třeba přihlédnout při posuzování žádosti o informace. Při poskytování údajů obsažených v trestním rozsudku, respektive úvaze o možné identifikovatelnosti osoby, je proto třeba postupovat se zvýšenou mírou obezřetnosti. Jak přitom konstatoval zdejší soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, pojem určitelnosti subjektu údajů je pojmem relativním a poskytovatel informace si o něm může učinit pouze závěr pravděpodobnostního charakteru. Z judikatury též vyplývá, že ve vztahu k svědkům a poškozeným je namístě postupovat s výrazně vyšší opatrností, než v případě žalobce v civilním řízení (viz rozsudky zdejšího soudu č. j. 44 A 75/2010-65 a č. j. 44 A 84/2010-124 ze dne 26. 7. 2011), respektive není na místě ve vztahu k nim být méně obezřetný, než v případě obžalovaných v trestním rozsudku (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 168/2018-25).
27. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v projednávané věci by zpřístupnění údaje o příjmení fyzických osob mohlo umožnit jejich identifikaci, s ohledem na značně obsáhlý popis skutku ve výroku, vzájemné propojení fyzických osob (dle výroku rozsudku šlo ostatně o organizovanou zločineckou skupinu), vazby fyzických osob na identifikované obchodní společnosti, zejména T. p., spol. s r.o., M-P. s.r.o. či V. I. s.r.o., o nichž lze z veřejného rejstříku (jehož součástí je i sbírka listin) zjistit značné množství dalších údajů,

jakož i vztah uvedených fyzických osob k zahraničním obchodním společnostem, jejichž názvy a sídla byly ve výroku ponechány (např. S. A., G. P., G. L. a S. E., S. C. E., E. I. C. a I. Ltd., G. LLC, F. Ltd., A. B. G. T. F. Z. E.), zejména v pozici zástupců či statutárních orgánů (C. H., C. H. B., J. K. V., R. S., R. Z., Ing. P. M., M. S., Ing. S., Ing. M. S. CSc.). Zdrojem informací o zahraničních společnostech mohou být např. i zahraniční obchodní registry, byť by bylo poskytování údajů zpoplatněno. Uvedené právnické osoby byly navíc propojeny (např. S. A. byla jediným společníkem T. p. spol. s r.o., G. P. byla jediným společníkem T. p. O. spol. s r.o., S. C. E. byla jediným společníkem M-P. s.r.o.), a lze proto předpokládat, že listiny s dalšími údaji o těchto právnických osobách a jejich zástupcích mohou být založeny ve sbírce listin. I k dalším osobám zmíněným ve výroku rozsudku jsou ve výroku uvedeny kromě role v příběhu další skutečnosti, např. jejich a kontakt s ostatními osobami včetně obžalovaných, jejich pracovní pozice apod. (J. V. – zaměstnanec společnosti T. t., a. s., a spolupracovník H. g. s.r.o., který byl v kontaktu s obž. K. a R. Z.; Z. H. – podnikatel, jehož sídlo a IČO bylo uvedeno ve výroku, který jednal s J. K. V. jako zástupcem E. I. C. a I. Ltd.; svědek D. H. – majitel bezpečnostní agentury S., byl v kontaktu s D. M. – členem ochranky obž. K., kontaktoval svědka M. H.; K. M. – řidič obž. K. v uvedeném období, R. Ž. – známý obž. K., jeho zaměstnancem byl R. K., který byl v kontaktu se S. B., který předával padělky cenných papírů; svědek Ing. J. M. – byl v kontaktu s obž. Ing. J. S., který mu v souvislosti s převodem pohledávky S. T. a C. Ltd. za M Port s.r.o. na H. M. C., která ji měla postoupit dále společnosti EURO INT'L C. a I. Ltd., zaslal počátkem února 2004, kdy byl tento svědek v L. spolu s J. K., smlouvy o postoupení pohledávek na e-mailovou adresu M. W.; J. K. je pak uveden jako výstavce na padělané směnce, na níž je jako aval společnost S. s. s. a.s., a lze tedy předpokládat jejich určitou propojenost). K tomu přistupuje skutečnost, že jde o kauzu, o které, jak upozorňuje žalobce, informovala média, což možnost identifikace fyzických osob dále zvyšuje. Ve vztahu k obžalovaným je přitom v podstatě celý výrok rozsudku citlivým údajem o jejich odsouzení za trestný čin. Příběh ve výroku trestního rozsudku může jistě vypovídat o sociální identitě fyzických osob v něm uvedených. S ohledem na komplexnost vztahů a množství údajů uvedených ve výroku lze tedy souhlasit s žalovaným, že údaje o příjmení fyzických osob by ve spojení s dalšími údaji v popisu skutku ve výroku trestního rozsudku mohly vést k identifikaci konkrétních osob. Osobním údajem jsou v projednávané věci i údaje o místu splatnosti směnky, neboť by mohly přispět k identifikaci fyzických osob, jak uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí Městský soud v P.. Tyto údaje se shodují s bydlištěm (resp. trvalým pobytem) osob uvedených na směnce, u nichž žalobce důvod pro anonymizaci nezpochybňuje, přičemž s ohledem na totožnost počátečních písmen místa splatnosti a bydliště se tato úvaha též logicky nabízí.

28. Pokud jde o anonymizaci věznice, v níž byli toho času ve výkonu trestu obžalovaní R. N. aj R., soud se musel zabývat tím, zda bylo o odmítnutí informace v této části rozhodnuto. Městský soud v P. anonymizoval údaje o trvalém pobytu a místě výkonu trestu za jmény obžalovaných, přičemž ani jeden z těchto pojmů *stricto sensu* neodpovídá pojmu bydliště, jímž je místo, kde osoba bydlí s úmyslem se v něm trvale zdržovat. Za bydliště v uvedeném smyslu zásadně nelze považovat věznici, v níž osoba vykonává trest odnětí svobody, neboť jde o okolnost z povahy věci dočasnou a na její vůli nezávislou. V kontextu obsahu výroku trestního rozsudku a provedené anonymizace lze nicméně výrok prvostupňového rozhodnutí Městského soudu v P. vyložit tak, že bydlištěm obžalovaných byly míněny všechny údaje následující za datem a místem narození obžalovaných, včetně údaje o jejich

trvalém pobytu a označení věznice, v níž dva obžalovaní vykonávali toho času trest odnětí svobody. Dle názoru soudu lze v projednávané věci i tento údaj považovat za osobní údaj, neboť v kontextu dalších údajů ve výroku rozsudku by mohl vést k identifikaci osob a možnosti je kontaktovat, i s přihlédnutím k tomu, že šlo o mediálně sledovanou kauzu. Žalobce se navíc domáhá současného poskytnutí příjmení obžalovaných a místa, kde se tito fakticky zdržují (či zdržovali), což by potenciálně umožnilo je kontaktovat. V projednávané věci jsou navíc příjmení obžalovaných žalobci známa, jak sám uváděl v odvolání i v podané žalobě. Tím spíše nelze tyto údaje, které by potenciálně umožnily žalobci obžalované kontaktovat, poskytnout. K nutnosti zohlednit při poskytování informací údaje žadateli známé soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30.

29. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že údaje o příjmení fyzických osob, věznici, v níž dva obžalovaní vykonávali trest odnětí svobody, a místu vystavení směnky jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť mohou vést k identifikaci osob v rozsudku uvedených a jejich kontaktování (místo výkonu trestu, místo vystavení směnky shodné s bydlištěm), zčásti pak dokonce citlivými údaji dle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, zejména pokud jde o příjmení obžalovaných, místo výkonu trestu a místo vystavení směnky, které se shoduje s trvalým pobytem obžalovaného, neboť by ve spojení s dalšími údaji ve výroku rozsudku mohly umožnit identifikaci obžalovaných, o jejichž trestním odsouzení výrok vypovídá.
30. Citlivé údaje lze bez souhlasu subjektu údajů zpřístupnit pouze za podmínek § 9 písm. b) až i) zákona o ochraně osobních údajů. V posuzované věci žalobce netvrdí žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné učinit závěr, že povinný subjekt mohl citlivé údaje poskytnout bez souhlasu obžalovaných. Aplikace výluky dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy na místě. Takovou informaci lze zpřístupnit pouze v případě, převáží-li v testu proporcionality veřejný zájem na jejím zpřístupnění. Pokud jde o poskytnutí zbývajících osobních údajů, které nejsou údaji citlivými, přichází do úvahy jejich zpřístupnění bez souhlasu subjektu údajů pouze na základě § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (k výkladu tohoto ustanovení viz rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, body 27 a 28). Tato právní norma v sobě zahrnuje příkaz k provedení testu proporcionality, neboť je třeba určit, zda právem chráněný zájem žalobce na poskytnutí požadované informace převažuje nad právem na soukromí subjektů údajů. Žalobce netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o existenci veřejného zájmu na poskytnutí těchto údajů a relevantně zpochybnilly závěr žalovaného, podle něhož nebylo k naplnění cíle práva na informace – veřejné kontroly nad rozhodováním soudu – nezbytné poskytnout informace o trestním odsouzení konkrétních osob, které nejsou osobami veřejně činnými. Takovou skutečností není ani zcela obecné tvrzení žalobce, že anonymizace zpochybňuje autentičnost soudních rozhodnutí a ztěžuje jejich praktickou použitelnost i vyhledávání.
31. Jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, „[p]rávo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná.“
32. Při řešení konfliktu ústavně zaručených práv je třeba aplikovat tzv. test proporcionality, jehož výsledkem je závěr o nutnosti upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních

práv při současném minimálním omezení práva druhého. Test proporcionality spočívá na třech kritériích. Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). Druhým kritériem poměřování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti, které spočívá v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. Třetím kritériem je pak porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012-133).

33. Zásah do práva na informace spočívající v částečném odmítnutí žádosti je způsobilý dosáhnout sledovaného cíle – ochrany (citlivých) osobních údajů. Kritérium vhodnosti je tedy naplněno. Kritérium potřebnosti je rovněž naplněno, neboť k dosažení ochrany osobních údajů není možný jiný (šetrnější) postup než anonymizace (vytlačení) osobních údajů. Soud k tomu poznamenává, že ani nedůsledně provedená anonymizace (ponechání některých údajů, které umožňují relativně snadnou identifikaci osob) či skutečnost, že žalobci byly některé anonymizované údaje známy (a ve svém důsledku tak byly žalobci poskytnuty citlivé údaje), nemohou být důvodem, aby bylo povinnému subjektu uloženo poskytnout (citlivé) údaje, které mohou identifikaci osob ve spojení s dalšími poskytnutými údaji umožnit či usnadnit. Informace poskytnutá na žádost není určena výlučně žalobci. Právo na informace je právem politickým a při jeho využití je třeba předpokládat vztah k následné veřejné diskusi. Tomu odpovídá i povinnost na žádost poskytnuté informace zveřejnit za podmínek § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím způsobem umožňujícím dálkový přístup. Pokud by sám žalobce podrobil veřejné diskusi anonymizovaný text výroku rozhodnutí a připojil k němu jemu známé osobní údaje dotčených osob, činil by tak na svou odpovědnost.
34. Pokud jde o třetí kritérium, je třeba mít na paměti, že právo na informace je právem politickým, které slouží k realizaci svobody projevu. Právo na ochranu osobních údajů pak nedílně souvisí s právem na soukromý život.
35. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014-48, konstatoval: *„Právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. (...) Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti. Takovýto zájem byl například shledán na zveřejňování informací, kteří z nyní aktivních soudců byli členy KSČ“. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, k povaze práva na informace uvedl, že jej „nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“ Dále pak zastává názor, že „musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci, způsobitou přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto kupř. nevykonává veřejnou funkci. Veřejnost má právo být informována, což je základní právo v demokratické společnosti, které se může za určitých okolností dotýkat i soukromého života osob veřejně činných.“ (nálezy ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10).*

36. Jak uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60, „*právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují, resp. jsou způsobilé identifikovat účastníky řízení, natožpak svědky či osoby poškozené trestnou činností. Tyto údaje mohou být zahrnuty jediné tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Především půjde o případy, kdy jde o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení budou vystupovat právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která vykonává veřejnou funkci nebo usiluje o její výkon.*“ V rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*zveřejnění jmen a příjmení fyzických osob vystupujících jako účastníci a svědci v trestním řízení je třeba připustit pouze tam, kde lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse – např. tehdy, když jde o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení vystupují v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která veřejnou funkci vykonává nebo usiluje o její výkon.*“
37. Skutečnost, že požadovaná informace souvisí s tím, že subjekt osobních údajů spáchal trestný čin, nesnižuje legitimitu zájmu subjektu údajů na jejich ochraně. Osoby, s nimiž je vedeno trestní řízení, nadále požívají ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí a osobních údajů.
38. Ani zásada veřejnosti hlavního líčení a veřejné vyhlášení rozsudku není důvodem, pro který by mělo být upřednostněno právo na informace před právem na ochranu soukromí fyzických osob (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, body 25 a 26). Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, „*čl. 96 odst. 2 Ústavy stanovená veřejnost vyhlásování rozsudku je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací v tomto rozsudku obsažených.*“ Zdůraznil, že „*smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlásování rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva.*“ Byť se v uvedené věci jednalo o postih advokáta, nikoli o jednání veřejné správy při poskytování informací, jsou tyto závěry aplikovatelné i na anonymizaci výroku rozsudku, neboť jsou vyjádřeny obecně ve vztahu k potřebě chránit osobní údaje dotčených osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, „*[s]myslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. Jejich soukromí je prolomeno pouze při samotném veřejném vyhlášení rozsudku, jak striktně požaduje čl. 96 odst. 2 Ústavy, následně už je však jejich soukromí chráněno právě anonymizací.*“ Smyslem veřejnosti hlavního líčení a veřejnosti vyhlášení rozsudku tedy není zveřejňování osobních údajů a informací týkajících se soukromí obžalovaného či jiných osob, nýbrž umožnění veřejné kontroly průběhu soudního řízení. Osobní údaje zveřejněné v průběhu soudního řízení poté požívají opět plné ochrany. Následně lze veřejnou kontrolu rozhodovací činnosti soudů zásadně dostatečně efektivně vykonat analýzou anonymizovaných rozsudků obsahujících pouze anonymní údaje ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Pouze v případech týkajících se veřejně činných osob zájem na vedení veřejné diskuse převáží nad ochranou osobních údajů (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30).

39. V projednávané věci poskytnutí výroku rozsudku v anonymizované podobě neubírá na jeho srozumitelnosti. Primární účel poskytování rozhodnutí soudu spočívající v zajištění veřejné kontroly rozhodovací činnosti je tak zachován. Účelem poskytování rozhodnutí soudů není uspokojování potřeby žadatele seznámit se s osobními údaji účastníků, svědků či dalších fyzických osob, nemá-li tento údaj sloužit k veřejné kontrole těchto osob, jsou-li osobami veřejně činnými. V projednávané věci nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by svědčily o existenci zájmu na vedení veřejné diskuze týkající se fyzických osob uvedených ve výroku trestního rozsudku. Z obsahu správního spisu nelze dovodit, že by fyzické osoby, jejichž příjmení byla anonymizována, byly veřejně činnými osobami. Pouze jedna z třetích osob byla politicky činná, zmínka o ní ovšem nesouvisela s výkonem veřejné funkce a nemohla mít vliv na tvorbu veřejného názoru o jejích kvalitách, neboť v jejím případě byly její osobní údaje zneužity při padělání platebních nástrojů. Žalobce ostatně závěr žalovaného, že obžalovaní nejsou osobami veřejně činnými, nikterak nezpochybňoval. Žalobce neuvedl důvod, pro který žádal informaci poskytnout. V projednávané věci žalobce netvrdil a ani z obsahu spisu neplyne, že by žalobce zamýšlel vést veřejnou debatu, pro kterou by údaje, proti jejichž neposkytnutí brojí, byly podstatné. Ve vztahu k odmítnutí žádosti ohledně příjmení obžalovaných není ani zřejmé, jak by žalobce mohl být dotčen na svém veřejném subjektivním právu na přístup k informacím, uvádí-li, že jsou mu tato příjmení známa. Dle názoru soudu je snaha o uveřejnění platebního místa směnky a věznice vedena snahou žalobce uspokojit svoji zvědavost a nesleduje účel veřejné diskuse, pro niž tyto údaje nejsou potřebné. Prolomení výluky ochrany osobních údajů tedy nesleduje legitimní účel.
40. Důvodem upřednostnění práva na informace nemůže být ani skutečnost, že jde o kauzu, o níž informovaly sdělovací prostředky. Zveřejnění údajů médií nezabavuje osobní údaje ochrany a případný zásah do soukromí určité osoby neznamena, že by bylo následně možné do její sféry znovu zasahovat opakovaným zveřejňováním osobních údajů ze strany správních orgánů, nadto ve spojení s dalšími dosud nezveřejněnými údaji způsobem, který usnadní vyhledání a získání těchto informací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25).
41. Jelikož nebylo zjištěno, že by částečným odmítnutím žádosti o informaci byla zasažena politická podstata práva na informace, bylo s ohledem na výše uvedené na místě upřednostnit právo na ochranu soukromí. Částečné odmítnutí žádosti o poskytnutí informace na základě výluky obsažené v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím tedy nebylo nepřiměřené.
42. Soud se s ohledem na výše uvedené nezabýval zákonností instrukce a pravomocí k jejímu vydání, neboť důvody částečného odmítnutí žádosti plynou přímo ze zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení se zákonem o ochraně osobních údajů, a posouzení těchto námitek tedy nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými, a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. Soud neprovedl důkaz žalobcem předloženým článkem z webových stránek novinky.cz ani v doplnění žaloby zmíněnou zprávou ze dne 27. 11. 2015 dostupnou na webových

stránkách idnes.cz, neboť zástupkyně žalobce při jednání soudu uvedla, že jejich provedení nenavrhuje, přičemž soud s ohledem na shora uvedený právní názor neshledal důvody pro jejich provedení.

45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu